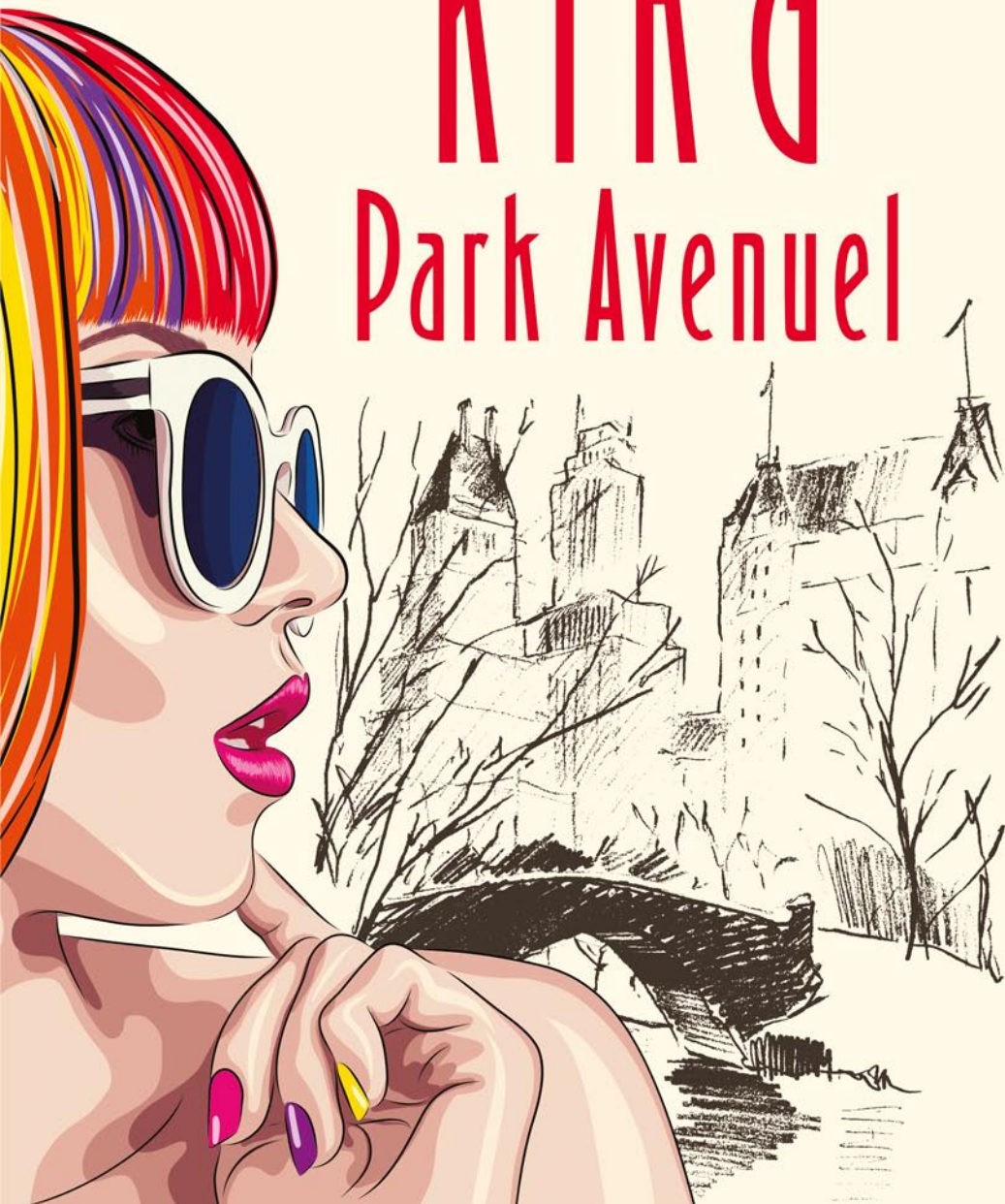

NEW YORK TIMES BESTSELLER RITE AUTOR

LAUREN LAYNE

KIRG

Park Avenue

Originaali tiitel:
Lauren Layne
Passion on Park Avenue
2019

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

See raamat on fiktsioon. Mistahes viiteid ajaloolistele sündmustele, tegelikele inimestele või tegelikele kohtadele on kasutatud kirjanduslikult. Teised nimed, tegelased, kohad ja sündmused on autori kujutlusvõime vili ning mistahes sarnasus tegelike sündmuste, kohtade või isikutega on täielik kokkusattumus.

Tõlkinud Maia Planhof
Toimetanud Krista Saar
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Reet Helm

Copyright © 2019 by LL Book Company
Originally published by Gallery Books, a Division of Simon & Schuster, Inc.
All rights reserved.
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2020.

B04381220
ISBN 978-9949-82-581-3

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest

www.ersen.ee

Esimene peatükk

Laupäev, 21. juuli

Naomi Powell arvas, et pole ühtki head moodust avastamiseks, et mees, kellega ta on kolm kuud kohtamas käinud, on kellegi teisega abielus. Aga kõigist võimalustest halvim oli proua Brayden Hayesi olemasolust teadasaamine just selle petliku kaabaka järelehüüu kaudu.

Kindlasti halvim.

Takso peatus Central Presbyteriani kiriku ees ja Naomi pea-aegu kaotas närvid, sest kõik tema instinktid nõudsid, et ta laseks taksole end Lower East Side'i tagasi viia.

Selle asemel ulatas ta taksojuhile kahekümnelise, tõukas ukse lahti ja astus uhkele Park Avenuele, otsekui kuuluks ta siia. Ta tõmbas käekotist oma Gucci päikesesprillid ja libistas ninale – pilvine juulipäev ei vajanud tingimata päikesesprille, kuid ta läks matusale. Inimesed mõtlevad loodetavasti, et päikesesprillide eesmärk on varjata pigem punaseid paistes silmi kui seda, mis see oli tegelikult.

Maskeering.

Kuradile, mõtles Naomi raevukalt, lükates päikesesprillid tagasi üles oma tumepunastesse juustesse ja marssides eesmärgikindlalt silmapaistva gooti stiilis kiriku poole. Ta ei vajanud maskeeringut. Kahekümne üheksa aastasena oli Naomi veetnud suurema osa oma elust, tegeldes inimestega, kes püüdsid teda end alaväärsena

tundma panna, ja olgu ta neetud, kui ta laseb ühel *playboy*'st närakal isegi haua tagant edu saavutada.

Tal oli siin sama suur õigus olla kui kellel tahes. Ta polnud teadnud, et mees on abielus. Ta polnud teadnud isegi seda, et mees elas Manhattanil. Naomi polnud kindel, kas ta teadis ainsatki kuradima asja *tõelisest* Brayden Hayesist, ent hoolimata oma vihast tahtis ta ikkagi võimalust hüvasti jätta.

See mees oli teinud ta elu paremaks, vähemalt mõnda aega. Isegi kui ta tegi nüüd selle pörgulikult halvemaks.

Naomi ohkas ja libistas päikesepriid näole tagasi. Mitte et end kaitsta, vaid et kaitsta Braydeni naist. Naamil polnud aimugi, kas Claire teadis tema olemasolust, aga juhuks, kui teadis, ei tahtnud Naomi seda naise jaoks raskemaks teha, kui see juba oli.

Naomi läks trepist üles kirikusse, peas ringiratast türelemas Braydeni järelehüüd, nagu see oli türelnud päevi. *Jahtlaeva traagilise õnnetuse ohvrit Brayden Hayesi jääb leinama abikaasa Claire Hayes ...*

Jahtlaeva õnnetus. Tõesti? Tõesti?

Kas polnud surm luksusjahi läbi *veidi* liiga hea ühe naisteküti jaoks, kel oli sötüki moraal?

Selle situatsiooni ainus päästev külg, ja Naomi pidi *tõeliselt* kõvasti pingutama, et üht leida, oli see, et Claire'il ja Braydenil polnud lapsi. Jumal tänatud selle eest. See oli ainus asi, mis oli hoidnud Naomit täielikult kokku varisemast, kui ta oli Braydeni kaksikelust teada saanud. Ta teadis liigagi hästi kaost, millega üks ringialev sitapea lapse elu võib rikkuda.

Naomi astus pimedasse vaiksesse kirikusse ja läks ühe tagumise pingi poole. Mitu inimest pöördus ja vaatas tema suunas ning ta sammud löid kõikuma.

Ratsionaalsel tasandil Naomi teadis, et nad pöördusid lihtsalt instinktiivselt tema Louboutini stiletode terava klõpsumise peale

vastu kirikupõrandat. Mõned tundsid ta võibolla isegi ära *selle* Naomi Powellina Forbesi viimasest 30-alla-30 nimekirjast või ta intervjuust Today saates.

Aga igal pool, kuhu ta vaatas, nägi Naomi üksnes põlgust. Otsekui võiksid nad näha läbi ta konservatiivse Chloé kleidi tema Bronxi juurteni. Otsekui nad teaksid, et ta oli *teine naine*. Seesama identiteet, mis oli hävitanud ta ema ja mida Naomi oli töötanud vältida.

Ta imes õhku kopsudesse, püüdes tagasi saada trotslikkust, mis oli muutnud ta mitte kellestki üheks linna kõige rikkamaks naiseks. Ta püüdis tagasi saada enesekindlust, mis oli teeninud talle koha riigi „naised, keda järgida“ nimekirjas. Ent täna ei tundnud ta end selle särava esilekerkijana ärimaailmas. Täna tundis ta end väikesena. Veelgi halvem, ta tundis end *räpasena*.

Naomi jälgis, kuidas üks naine huuled kokku surus ja kõrvale pöördus, otsekui ei suudaks ta enam Brayden Hayesi hoora vaadata. Just selleks oli mees ta teinud. Eluaeg püüdmist oma ema samme vältida, ja üks Upper Easti tõbras oli muutnud ta tema enda kõige hullemaks luupainajaks.

Naomi isegi ei mõistnud, et ta oli ümber pööranud ja kirikust lahkunud, kuni tundis sooja suvebrüisi oma juukseid sasimas.

Ei adunud, millises suunas ta kõndis, kuni jõudis Central Parki idaserva.

Alles siis lubas ta endal korralikult hingata, imedes sisse suuri sõõme värsket õhku. Kuid ta ei nutnud. Naomi oli endale juba kaua aega tagasi töötanud, et ta ei nuta kunagi ühe mehe pärast.

Ta oli vaevalt jalutuskäiguks rõivastatud, kuid puud ja looklev rada rahustasid teda, kui ta parki astus. Teretulnud varjupaik lähedal asuva naabruskonna ja selle snoblikkuse eest. Central Parkis polnud oluline, millises tänavas sa elasid, millisest linnaosast sa pärinesid. Central Park kuulus kõigile newyorklastele ühe võrratu jagatud tagaiaiana.

Park oli enamasti vaikne. Enamik turiste sisenes lõunaküljelt, seega nägi ta ainult paari jooksjat, mõnd vanemat paari jalutuskäigul, kaht ema lapsevankritega ja ...

Naomi pidi kaks korda vaatama blondiini, kes istus üksinda pargipingil, ja tema magu pöördus pahupidi. *Teed sa minuga praegu nalja, jumal?*

Esimene asi, mida Naomi oli teinud pärast lugemisšokki, et kuradima Brayden Hayes oli *abielus*, oli guugeldada tema naise kohta kõik välja, meeleteitel leidma viidet, et Times oli ta abielustaatuses eksinud. Et see oli trükiviga või ta oli lahutatud. Ajaleht polnud eksinud. Proua Brayden Hayes oli tõesti olemas.

Ja ka tema oli valinud Braydeni matuse asemel Central Parki.

Nüüd Claire Hayesiga peaaegu kohakuti ja päikesepillidega, mis andsid Naomile anonüümsuse, julges ta silmanurgast heita pilku teise naise poole.

Braydeni lesk nägi suurel määral välja nagu too pilt, mille Naomi internetist oli otsinud: Upper East Side'i kolmekümnendates aastates valge anglosaksi protestant. Nagu Naomi, kandis temagi ülemõõdulisi päikesepillide, Chaneli logo hälbinud päikesekiires helkimas. Naomi treenitud silm märgistas põhiliselt musta sirgelõikelise kleidi kui St. Johni ja põhiliselt mustad kontsakingad kui Louboutinid – identsed tema enda omadega.

Kuid *erinevalt* Naomist oli Claire'is peenutsev hoiak. Nagu ta poleks iial öelnud *kurat*, veel vähem pillanud p-tähega algava pommi. Naomi oleks võinud suure summa peale kihla vedada, et Claire Hayes ei söönud Krafti Macaroni & Cheese'i otse pannilt, kui ta oli stressis, ja et Claire polnud kunagi olnud nii vaene, et oli tegelikult kord kaalunud naabri minema visatud madratsi lutikatest hoolimata koju viia ainult sellepärast, et selle sai ilma rahata.

Kui Naomi temast möödus, ei reetnud Claire'i rahulik ilme midagi, päikeseprillid liiga suured, et paljastada mistahes emotsiooni ta näol. Mis sellesse puutus, siis imestas Naomi, kas temataolised naised üldse mingit emotsiooni kogesid. Ei paistnud sedamoodi. See naine oli pilt rahust enesest, välja arvatud ...

Tema käed.

Braydeni lese käed olid süles kõvasti kokku surutud, parema käe sõrmenukid ümber vasaku käe rusika valged. Kuid see polnud tagasihoidlik roosa maniküür, mis Naomi tähelepanu köitis. Need olid erepunased poolkuud küünte *all*.

Naamil oli eluaegne halb harjumus enne tegutseda kui mõtelda ja nii tegi ta ka nüüd, minnes teise naise juurde ja istudes tema kõrvale pargipingile.

„Nüüd aitab,“ ütles Naomi, kasutades oma rahulikku ja käsuavat direktorihäält.

Claire ei liigutanud. Naomi polnud isegi kindel, kas teine naine kuulis teda.

Naomi kõhkles ainult hetke, enne kui sirutas aeglaselt käe ja kangutas Claire'i sõrmeküüned tema vasaku käe küljest lahti. Selle kiiluvette jäid väikesed verepiisad.

Claire vaatas segaduses alla, otsekui oleks alles nüüd valu tajunud.

„Kas seal Givenchys on mõni Kleenex?“ küsis Naomi, noogutades Claire'i käekoti poole pingil.

Claire ei liigutanud pika hetke, siis tõmbas ta sügavalt hinge, sirutas käe rahulikult oma koti poole ja võttis sealt reisiks mõeldud suuruses paki pabertaskurätikuid.

„Me kanname samasuguseid kingi. Samasugust kleiti samuti,“ ütles Claire ja tupsutas pabertaskurätikuga oma käeseljalt verd, ilmutades samasugust hooletut ükskõiksust nagu mahavalgunud veetilga tupsutamisel.

Naomi noogutas nõustuvalt, kuigi Claire'i St. John oli põlvini ulatuv kinnise kaelusega ja Naomi Chloé poolde reide ulatuv lah-tise kaelusega kleit.

Pika hetke ei öelnud kumbki midagi.

„Ma peaksin olema matusel,“ ütles Claire, kägardades taskurä-tiku palliks ja langetades käed tagasi sülle.

„Miks sa ei ole?“

Naomi oli siiralt uudishimulik. Ta teadis, miks *tema* ei olnud seal matusel. Kuid pildilt puuduv lesk ... see oli tõeline kõmulehte väärt keelepeks.

Claire avas suu, et vastata, ent pani selle kinni, kui ilus noor tu-medate juustega naine neist mööda kõndis. Naomi ootas, et teine naine mööduks, aga kui ta brünetti tähelepanelikumalt vaatas, mõistis ta, et naine kõndis veidi liiga aeglaselt, otsekui tunneks kiusatust läheneda. Ta tundus ebamääraselt tuttav. Naomi oli üsna kindel, et nende teed on paaril sündmusel ristunud, aga ta ei suut-nud nime näoga kokku viia.

Braydeni lesk siiski suutis. Claire muutus Naomi kõrval jäigaks, hüüdes teisele naisele: „Audrey!“

Erinevalt Claire'ist ja Naomist ei kandnud brünett päikesepillide ning Naomi nägi, kuidas tema ümmargused silmad veelgi ümmar-gusemaks läksid. „Sa tead, kes ma olen?“

„Sa oled Audrey Tate. Ma tegin veidi kaevamist pärast seda, kui sa tol õhtul majja helistasid,“ vastas Claire vaikselt. „Ma tean, et sa magasid mu abikaasaga.“

Naomi pööras üllatunult pead ja üllatus muutus šokiks, kui ta mõistis, et Claire ei rääkinud praegu temaga.

Mida ...

Audrey tõi kuuldavale luksatava nuukse ja tuli pingi juurde ning Naomi oleks peaaegu naerma puhkenud, kui ta nägi teise naise kingi. Tema ja Claire'i kingadega identsed mustad Louboutinid.